

Mevsimlerden Güz Aylardan Kasım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Kasım 2023

Sırnaşan ölüm, sarkacı da ömrün ve yetilerimi yetim bırakan o düş mezarlığı...
Ben bir ukdeyim.
Ben bir ulağım.
Ümmetin sevgisi ve ulu Rabbin gücü...
Toprak çağırıyor beni ve üstümdeki ölü toprağıdır üstünü örten kâh hayallerimin kâh dertlerimin.
Tınısı ölümün muğlak bir gülüştür de kaç cephede savaştığımı çoktan unuttuğum ve içimdeki saf çocuğu usulca uyuttuğum...
Zemherilerde üşümem ben.
Güneş ise asla eritmez yaşlarımı ve içimdeki buzdağını...
Görünen neyse bir de görünmeze sirayet etsin varlıklarınız...
Tası tarağı topladım ve devasa bir imleç sundu bana Rabbim ve devasa bir ayraç kendimi kendimle çarpıp yine kendime b/öldüğüm elbet elde kalan sıfır ve o muğlak sıfırın yuttuğu tüm sayılar...
Ben bir kerrat cetveliyim sıfırla cilveleşen rakamların da asası iken kalender kalemim.
Sayısalcı olsam da okul dönemi hep riayet ettim yüce Rabbimin “oku” emrine ve nasıl da derine saplandı o ok:
Uleması sözcüklerin ve ulvi duygularım ve uhrevi varlığım.
Bazen tezat iken duygular.
Genelde de fesat iken çoğu insan.
İkbalim ve dünüm ve andaki mevcudiyetim bir de ar bildiğim elbet alınımın akını sözcüklerle döşediğim ve istimlak edilmişken hayallerim...
Kasım kasım kasılan kasımpatları en çok de Kasıma yakışan ve ben kastığım kadar ruhumu sözcükler

şakıyor benim yerime konuşan mademki kalemim ve kaile alınsam da alınmasam da sevgiyle örüyorum hayatı.

İçtimada geçen yıllarım.

Üstüne üstük inzivaya çekildiğim erken yaşında bir mucit gibi kendimin peşine düştüğüm bir meczup gibi yıldız kimliğimin kuyruğuna dolanan sözcükleri kalemimle avladığım...

Ve işte hasat zamanı.

Mevsimlerden güz aylardan Kasım.

Alametifarıkası duyguların rölantiye alınmış sevdam.

Hüznün kesif sessizliğinde sektiğim hece hece.

Arşı alaya çıkan sevdam ve afaki coşkum ve afili yalnızlığım günümü dünümle b/öldüğü, yarınımı kalan yarımımınla çarptığım...

İzahı yok pek çok şeyi.

İnfilak edermişçesine yaşadığım.

Ve yüksek mahkemeye baş vurup rüştünü ispatladığım duygularımın da kök hücresi iken sevgi ve şiir ve köküne sadık kırık bir dal olsam da hatta o dala tüneyen bir çiçek ve işte sevginin mertebesinde afyonlu rüyaların vesvese yüklü çılgılığında kendimi bulduğum ve ansızın sönen bir ateş gibi gizinde aşkın izinde yalnızlığın kümülatif bir heyecan ve hezeyan ile kendimi bir heyelanın tam da ortasında bulduğum...

Bulunmaz Hint kumaşı iken sevgi ve dokusundaki sunum ve hassasiyet aksi takdirde sevgi olmadan nasıl yaşardı insan...